

Europa davant d'ella mateixa

SEBASTIÀ ALZAMORA

ESCRIPTOR

Com tots els governs del món, la Unió Europea es troba davant de dues grans urgències que ha d'atendre de manera peremptòria: la sanitària i l'econòmica. Havia començat bé amb totes dues: per la banda sanitària, en gran mesura han estat diners de la Unió els que han fet possible el desenvolupament de les vacunes contra el SARS-CoV-2, com se sol dir (però és de justícia dir-ho, i celebrar-ho) en un temps rècord. Ara bé, arribat el moment de negociar el subministrament de vacunes, i de coordinar la campanya de vacunació, la Unió Europea ha caigut en un seguit d'errades i de problemes que han acabat en un desgavell: un seguit de petites banades que culminen en una gran estupidesa, com diuen que deia Nietzsche sobre el matrimoni. Sigui com sigui, hem arribat a un camp que pugui en què fins i tot Angela Merkel es desentén de l'empannada política comunitària i tira pel dret anant a comprar vacunes a Rússia. Això pot ser comprensible, però evidentment és música celestial per a tots els discursos populistes i euroescèptics, que ara poden vendre la idea que la Unió Europea no és capaç de vetllar per la salut dels seus ciutadans. O pitjor encara, que no ho vol fer perquè es doblega a altres interessos.

Pel costat de la urgència econòmica també es va reaccionar amb promptitud, amb l'arribada a un acord certament històric (i també en un temps rècord de quatre setmanes) el juliol de l'any passat, pel qual es va establir un pla de recuperació i un pressupost europeu allarg termini, amb calendari 2021-2027 i per un total de 1,8 bilions d'euros. Es donava satisfacció així a la necessitat de respondre a la crisi del coronavirus amb mesures keynesianes, basades en l'economia verda i orientades a la reindustrialització i la digitalització de les economies de la Unió. Una bona manera de defugir les polítiques amb què es va afrontar la crisi del 2008, conegudes com a polítiques d'austeritat, però que bé es podien haver dit usureres. Ara, però, ja comencen els retards en l'aplicació dels Fons Next Generation, que precisament figura que han de ser la part més "ràpida" d'aquest pressupost, 750.000 milions d'euros destinats a les necessitats més immediates. Al mateix temps, el govern d'Espanya ja ha revisat a la baixa les seves previsions de creixement per al 2021, després que ho hagin fet el Fons Monetari Internacional i el Banc d'Espanya, d'un 9,8% a un 6,5%.

Just després d'haver-se consumat el Brexit, la Unió Europea té en aquesta crisi l'oportunitat per demostrar la seva raó de ser, i és imprescindible que no hi fracassi, o que no hi fracassi del tot. Una escena com la de Turquia, en què un dictador (així l'ha qualificat Mario Draghi) com Erdogan es permet burlar-se de la presidenta de la Comissió, Ursula von der Leyen, sense que el president del Consell Europeu, Charles Michel, sàpiga reaccionar com cal, serveix per il·lustrar un moment en què Europa es troba davant d'ella mateixa, i ha de saber donar-se respostes (honestes, posats a demanar) si vol seguir tenint el seu lloc al món.

El que les infermeres demanem al nou Govern

PAOLA GALBANY ESTRAGUÉS

PRESIDENTA DEL COL·LEGI OFICIAL D'INFERMERES I INFERMERS DE BARCELONA

El proper govern de la Generalitat de Catalunya té el repte d'acabar de fer front a la crisi més gran que recordem i de recompondre el país quan tot això s'acabi. Després de la pandèmia, el món ja no tornarà a ser el que era. Des que va arribar el covid-19 han crescut les desigualtats socials i econòmiques, han canviat els valors i les prioritats dels individus i la incertesa ha passat a dominar les nostres vides. Aquesta situació està afectant la salut mental i emocional de moltes persones i es preveu que quan la pandèmia del covid-19 s'acabi caldrà dedicar molts esforços a tenir-ne cura.

Per poder fer front a aquesta situació tan complexa serà imprescindible reforçar el nostre sistema de salut i posar l'atenció primària al centre del sistema, per poder oferir a la ciutadania una atenció més integrada, amb una orientació salutogènica centrada en la persona que faciliti la presa de decisions compartides. Després d'anys de retallades, ara és urgent invertir en aquest sector i repensar el model. Cal passar de l'abordatge actual, que entén la salut de manera negativa, simplement com l'absència de malaltia, a un abordatge positiu, que la consideri com una situació de benestar complet, tal com fa l'Organització Mundial de la Salut. Es tracta d'un canvi de paradigma, que hauria d'estar liderat per les infermeres i els infermers.

La infermeria és la professió que es dedica a cuidar les persones. Les infermeres –tal com recomana el Consell Internacional d'Infermeres, faig servir el terme en femení per referir-me també als homes que exerceixen la professió– ens dediquem a l'abordatge integral de la salut, tenint en compte la seva dimensió física, psíquica i social.

Està demostrat que els països que tenen més infermeres gaudeixen d'una millor salut. Catalunya té un dels índexs més baixos d'infermeres per cada mil habitants de la Unió Europea i aquest dèficit l'estem notant de manera especial durant la pandèmia. Si ens volguéssim comparar amb els països del nostre entorn caldria augmentar més d'un 50% el nombre d'infermeres.

Falten places d'infermeria a les universitats. Moltes infermeres han abandonat la professió o han marxat a treballar a fora perquè al nostre país els sous d'infermera són baixos, les condicions laborals són

Catalunya té un dels índexs més baixos d'infermeres per cada mil habitants de la Unió Europea i aquest dèficit l'estem notant

El percentatge d'eventualitat entre les infermeres és superior al 16%, el doble del que hi ha entre els metges

força millorables i conciliar la vida familiar i laboral és difícil. El percentatge d'eventualitat entre les infermeres és superior al 16%, el doble del que hi ha entre els metges.

A banda de les condicions laborals i els sous, un altre motiu que explica l'abandonament de la professió o l'emigració de les nostres infermeres és la manca de promoció a les institucions sanitàries. Els models de carrera professional existents no valoren l'expertesa ni l'especialitat. De fet, ni tan sols estan acceptades en l'àmbit laboral les categories professionals d'especialitats que estan reconegudes des de fa anys.

Per altra banda, les infermeres catalanes estem cobrant com a diplomades universitàries i no com a graduades, que és el que ens correspondria. Això suposa una diferència salarial injustificable i la impossibilitat d'accedir a determinats llocs de responsabilitat. Tampoc se'ns reconeix el títol de doctorat més enllà de l'àmbit acadèmic.

Per tot això, les infermeres demanem al nou Govern que augmenti l'oferta de places d'infermeria a la universitat, que ofereixi més places d'infermeres als centres públics, que redueixi l'eventualitat, que equipari la nostra categoria professional amb la de la resta de graduats universitaris i que dugui a terme un pla per recuperar les infermeres que han abandonat la professió o que han marxat a treballar a l'estranger. Per poder tirar endavant aquestes propostes és necessari que les infermeres estiguem presents en els llocs on es planifica i es prenen les decisions. Les aportacions que podem fer les infermeres per elaborar i aplicar polítiques públiques que serveixin per garantir el benestar de la ciutadania són molt valuoses. Ja és hora que comptin amb nosaltres.

DE FIT A FIT

